

*L'habitació
de la Bàrbara*

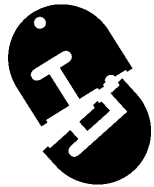
Montserrat Galícia

Bullent Edicions

I

a primera guerra va durar tres mesos. La mare opinava que calia buidar els arsenals i es van llançar totes les bombes per fabricar-ne de noves. Karandar va quedar submergit en el caos i la misèria.

Ara, al cap de sis anys, hem tornat a declarar la guerra a Karandar, la segona, potser és que una altra vegada ens sobren les bombes... Vaig llegir que si només tens un martell tractaràs els altres com si fossin claus.

Tot va començar amb els atemptats.

Aquella tarda l'Àlec, tota la colla del Boldo i jo, érem al centre comercial del parc del Mig, en una sala d'holo immergits en una història de superherois ben beneïta, feta a mida de ments infantils. Però, tant se val, l'holo era força distret i de vegades només és qüestió d'això...

A la sortida de l'holo vam veure com la gent feia pinya davant de les pantalles d'informatius.

–Òndia, en passa alguna de grossa! –va fer el Boldo.

Ens hi vam acostar. A les pantalles hi havia imatges impactants de foc i fum. Una veu en off deia que es tractava d'un atemptat a l'estació central d'Omelas.

L'edifici havia quedat força malmès, es parlava de desenes de víctimes, però encara no se'n sabia el nombre exacte.

–Maleïts silencis! No van escarmentar la primera vegada –comentava un home gras davant nostre.

De sobte, les imatges de l'estació central es van tallar i un periodista excitat va passar a explicar que en aquell mateix moment s'havia produït un segon atemptat al Museu de l'Arribada. Aquesta vegada ja no era a la capital, a tres-cents quilòmetres; aquesta vegada era Nova Jerusalem, la nostra ciutat i prop d'on érem.

Tot d'una vam començar a sentir sirenes i tots, com un ramat espantat, ens vam afanyar a sortir del centre. Algú cridava que havia sentit una explosió. La histèria col·lectiva estava servida i, és més, se'ns havia encomanat. L'emoció desfermada de la gent que ens envoltava s'encomanava com un virus.

Però no hi havia cap raó per al pànic. Al centre comercial no passava res. Bombers i ambulàncies s'enfilaven per l'avinguda de l'Arribada, l'udol de les sirenes es perdia avinguda amunt. Al fons de tot s'alçava una columna de fum.

–Mireu! –va cridar la Liza mentre assenyalava el fum.

–Déu! Això és terrible! A casa deuen estar patint. Jo me'n vaig!- va dir el Raf.

El Raf és el més assenyat de tots els nois que he conegut mai. El noi que totes les mares desitjarien tenir per fill. Ens coneixem des del parvulari i sempre ha estat així.

–T'acompanyo –va dir la Liza-. No véns?

M'ho preguntava a mi. La Liza i jo vivim al mateix carrer, al barri antic. Li vaig contestar:

–Encara no...

La veritat era que no semblava massa bona idea anar cap el museu, però just és el que vam decidir fer els que quedàvem, és a dir, el Boldo, la Cori, l'Àlec i jo.

Abans d'arribar-hi ens vam trobar amb un cordó policial que no ens deixava passar. Hi havia molta gent, una barreja de xafarders i periodistes dels noticiaris Holo. No es podia veure res dels voltants del museu, només tot de vehicles de bombers, de policia i ambulàncies.

–Encara sortirem a l'informatiu de la nit –va exclamar la Cori excitada.

–Val més que no, als meus pares els donaria un infart –va contestar l'Àlec enretirant-se.

–Què ha passat? –va preguntar el Boldo a una periodista que era al seu costat.

El Boldo és un any més gran que l'Àlec i jo i pel seu físic encara ho sembla més. La periodista se'l va prendre seriosament.

–Un cotxe bomba s'ha estavellat contra la porta principal del MdC. Diuen que no hi havia gaire gent dins, però no se'n sap encara el nombre de víctimes.

Finalment vaig decidir tornar a casa i l'Àlec em va acompanyar. Era morbós quedar-s'hi més estona, però hi vam deixar el Boldo i la Cori que semblaven passar-s'ho d'allò més bé. Era com un holograma de ficció, però de veritat...

A casa la mare i la Bàrbara estaven mirant les notí-

cies. M'hi vaig afegir. Semblava que els dos atemptats, el d'Omelas i el de Nova Jerusalem estaven perfectament sincronitzats. Els atacs no havien estat reivindicats i potser mai no ho serien, deia l'alcalde d'Omelas, però ell era del parer que al darrere d'aquells fets hi havia l'Organització dels Germans Silents.

Les notícies també ens recordaven que el govern corrupte de Karandar havia estat el responsable de la Primera Guerra i que el cap del govern, el tirà Ar Ha, i la seva camarilla volien enriquir-se expropiant les mines tutelades per la Confederació.

En les intervencions que van seguir, els cibertertulians parlaven sobretot de la corrupció dels governs de Karandar i Faradim. Pel que sembla la valuosa democràcia que els terrans havíem portat de Terra no acabava d'arrelar entre els silencis.

–La Confederació és la principal interessada que aquesta corrupció no s'aturi –va observar la mare amb ironia.

A l'institut, abans de començar les classes, cantem la cançó de l'Arribada. La lletra explica com els nostres avantpassats van arribar en aquest planeta. Els pares de la Confederació van marxar d'una Terra que estava malbaratant els recursos naturals i van viatjar a bord de vint-i-cinc naus fins al sistema solar d'Alfa Centaure.

El que no explica el nostre himne és que els terrans, en arribar, ens vam trobar un planeta habitat. Els nadius eren molt semblants a nosaltres, però diuen que vivien en un altre estadi de civilització. S'agrupaven en clans i vivien de la ramaderia o l'agricultura. La seva

era una societat agrària, poc desenvolupada segons els antropòlegs.

Els nadius del planeta no parlaven com nosaltres, les seves cordes vocals no estaven preparades per al llençatge de la veu, però tenien el codi dels gestos: parlaven amb les mans. Els primers terrans van començar a anomenar-los *silents* i aquest és el nom que els ha quedat. També els van dir *micos*, perquè tenien més pèl al cos que no pas ells. De fet, no s'assemblaven a cap mico de Terra però, encara que el nom no va prosperar, molta gent a la Confederació continua anomenant-los micos i peluts, tot abans que acceptar que en el més essencial són com nosaltres.

Quan les naus van arribar al planeta Roig, els silents poblaven els tres continents. Un de septentrional i dos d'australs. Els terrans, de mica en mica, els vam anar fent fora del continent més fèrtil i els vam confinar als territoris més inhòspits del planeta: els continents australs de Faradim i Karandar, els dels deserts rojos i les muntanyes ermes.

Hi va haver silents que no van marxar i viuen entre nosaltres, fan les feines que nosaltres no volem fer. Són els que han escollit una vida a recer de la societat opulenta: netegen els nostres carrers, revisen les nostres clauveres, buiden les gibrelles dels nostres hospitals. Qui ho faria si no tinguéssim els silents?

Tots els silents de la Confederació devien quedar ben espantats quan l'endemà va comparèixer el president de la Federació del sud i va afirmar que perseguiríem i castigaríem els responsables i que el nostre exèrcit estava en

alerta màxima. Aquests dos atemptats, que el president va qualificar de covards, no quedarien impunes. En un primer recompte, el nombre de víctimes pujava a uns dos-cents morts i un centenar de ferits a Omelas. Aquí a Nova Jerusalem, per sort, només hi havia hagut danys materials i deu ferits lleus.

Estàvem consternats i com estabornits pels atemptats i això anul·lava la capacitat crítica de molta gent. El president va explicar que el serveis secrets tenien raons sobrades per suposar que l'atac havia estat organitzat pels Germans Silents i que aquest grup tenia el suport del govern de Karandar.

Al cap de dues setmanes, la Confederació començava una ofensiva contra Karandar. No va servir de res que el govern de Karandar negués qualsevol implicació i que condemnés els fets. Aterrorits els governs silents de Faradim es van afanyar a declarar la seva neutralitat.

Així va començar la Segona Guerra; l'enemic, és clar, tornava a ser Karandar i, per extensió, tots els silents.